

Αγαπητιέ μου...

Είδα την παρέλαση των Γυμνασίων και των Λυκείων στο Σύνταγμα, μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη!... Καλά οι κοπελίτσες... από κάποιο ένστικτο είχαν μια τάξη στο βήμα και στη συμπεριφορά... Τ' αγόρια όμως; Σκέτο λατομείο... πατείς με πατώ σε... Γέλια, σκουντιές, σκυμμένα κεφάλια... (κοιτούσαν το οδόστρωμα να δουν πώς είναι η ασφαλτος!...) Ένα περιστερίκι μπερδεύτηκε στα πόδια τους... όπου εκεί έπεσε το μεγάλο γέλιο... (εντός του πνεύματος της Παλιγγενεσίας).

— Πάρ' το και σφάξ' το, ρε Αντώνη, τι το κοιτάς...

— Τι να το σφάξω, εγώ φοβάμαι μην το πατήσω...

— Ρε δώσ' του μια να πάει απέναντι στον Υπουργό!...(Σωστός!...)

Εν όργανον της τάξεως... το πήρε χαμπάρι... ορμάει στις γραμμές των παιδιών... (μαύρες κι άραχνες...) βρε εδώ σ' έχω, εκεί σ' έχω... το 'πιασε εν τέλει στη Σταδίου... του πέρασε... χειροπέδες στα πόδια... το 'βαλε στη ζώνη του... κι από δω παν και οι άλλοι κυνηγοί... προς δόξαν της ημετέρας Πατρίδος... (Γαμώ το σόι μου...)

Εμάς ο Χαραλαμπάκης... μας είχε αλλάξει τα φώτα μια βδομάδα προ της 25ης Μαρτίου... στην αυλή του Γυμνασίου μια ώρα την ημέρα επί μίας στρατιωτικής εκπαίδευσης και αν αργούσες να πατήσεις το πόδι σου έξω απ' τον συντονισμό κάνα δέκατο του δευτερολέπτου, σε έτρωγε η μαρμάγκα: Είχε μια βέργα χοντρή στο χέρι... και σου έσπαγε το γόνατο... ανηλεώς... να μάθεις, παλιόπαιδο, ότι «η ακρίβεια» (εν όψει κινδύνου) είναι διττή, σύνθετη και πολυσήμαντη... κι όπως λέει και ο Πεσταλότσι, «είναι η τελειότερα μορφή προσαρμογής στο

πνεύμα του συνόλου...» Αρχές, ήθος, αισθητική, κι ετοιμότητα... (...Εδώ έχω μια μικρή ένσταση...)

Βέβαια ο κύριος Γυμνασιάρχης... ίστατο πάνω από τις σκάλες και από τις επάλξεις του (και τας επάρσεις του...), με κείνο το παγωμένο βλέμμα, επιτηρούσε κάθε στιγμή... τον καθένα χωριστά... Έτσι και γελούσες φέρ' ειπείν για τη σαχλαμάρα που σου είπε ο διπλανός σου... οχ! καημένε μου... σε κλαίγαν οι ρέγγες και οι μπακαλιάροι...

— Εσύ... εσύ... έλα εδώ...

— Ποιος εγώ;

— Όχι ο διπλανός σου...

— Αυτός είναι καλό παιδί, κύριε Γυμνασιάρχα... παίζει και πιάνο!...

— Ο άλλος που κάνει πως δεν ακούει...

— Εσένα λέει, ρε Πραπαβέση...

— Μπα... για τον Πίνγκα θα λέει...

— Εγώ γέλασα; ο Τοσίου γέλασε...

— Σώπα έρχεται...

Πιάνει τον Βασιλάκη απ' το σβέρκο... (μια σταλιά μπόι καλέ...) του βάζει την πλάτη στην ακακία απέναντι... και του δίνει ένα χαστούκι... στο ποτάμι βρέθηκε...

— Δε γέλασα εγώ, κύριε Γυμνασιάρχα...

— Ποίος γέλασε...

— Κάτι μας είπε ο Λούστας και γέλασαν όλοι...

— Έλα εδώ, Λούστα...

Αμ δε... Στρίβω τροχάδην τη γωνία και χάθηκα στο στενό του Μίχτη... (Όχι θα κάτσω να με σκοτώσει...)

Πέρασαν οι μέρες των ασκήσεων... (και της... βασικής εκπαίδευσης...) και ήρθε η 25η Μαρτίου!... Έβαλα κι εγώ μπλε πανταλόνι... άσπρο πουκάμισο, κούμπωσα τα μανίκια, και να 'μαι στην αυλή του Γυμνασίου... απ' όπου θα ξεκινούσαμε για τη Μεγάλου Αλεξάνδρου...

Βλέπω... με κοιτάει αγρίως... Σε λίγο θα με πλησιάσει σαν πώς πλησιάζει η Τίγρης το θύμα της... για να μου πει από τρία μέτρα απόσταση: «Αύριο να περάσεις από το γραφείο μου...»

Την επαύριο χτυπάω την πόρτα του... κανείς... Ε, λέω, κάπου πήγε... θα γυρίσει...

Κάθουμαι απ' έξω κάνα πεντάλεπτο... δεκάλεπτο, δεκαπε-

ντάλεπτο... κι ακόμα να φανεί. Φούρνος θα γκρέμισε... Αυτός δεν ξεχνάει ποτέ... (ωραίο βέβαια προτέρημα...)

Νάτος... ανεβαίνει τις σκάλες... βάζει το κλειδί στην πόρτα του... (πάντα την κλείδωνε) και κει όρθιος μου λέει τρυφερά: «Σε συγχωρώ... για τα ωραία σκηνικά που μας έκανες στη χθεσινόβραδινή παράσταση... Μπράβο, μεγάλη επιτυχία... εκείνα τ' αντίσκηνα... Πώς τα έκαμες τόσο ωραία!...»

Σε λίγο, πάλι «θα συννεφιάσει» και θα μου πει: «αλλά όταν σε φωνάζω... δεν θα φεύγεις... γιατί... κανείς δεν γλίτωσε από εμένα...»

Εγώ όμως, γιατί γλίτωσα; Ζήτω η 25η Μαρτίου!...

26-3-2003